

случаи на свое-то образование, трѣба да се опредѣли съ слѣдующы-тѣ правила :

Правило 1) *Всяко едно дѣленіе шрѣба да е равно своему дѣлимому; сирѣчь, всички-тѣ негови членове, зети заедно, не трѣба да сѣ ни ибъ много, ни ибъ малко отъ цѣло-шо. Тѣй напрымѣрь: ако нѣкой бы раздѣлилъ человѣцы-тѣ на живошны дву-крачны и фѣрковашы, то това дѣленіе бы было ибъ много ошъ свое-шо дѣлимо; понеже человѣци-тѣ нѣматъ крила. — А ако нѣкой бы раздѣлилъ человѣцы-тѣ само на живошны двукрачны и сучацы самы рожбы-шѣ си; то таково едно дѣленіе бы было ибъ малко ошъ свое-шо дѣлимо; понеже они сѣ и животни разумни и словесни. —*

Явно е че за да можемъ да вардимъ правила-та на равенство-шо числа членовъ съ цѣло-то; то ніе смы длѣжни да сознаваме добрѣ само-то понятіе, отъ кое-то и всичко зависи; и, колкото по опредѣлено ще е понятіе-то за единъ извѣстенъ предметъ, толкова по вѣрно ще е и дѣленіе-то на вещество-то що се въ него съдѣржя; защото въ едно неопредѣленно нѣщо не може да сѣществува и една цѣлость, а безъ представленіе-то цѣлаго, не можемъ рѣшително да потвѣрждаваме че ніе го дѣлимъ правилно на часты и че не отпуцамы никоѣкъ отъ тѣхъ. — Отъ тукъ произхожда разностѣпно-то достоинство на синтетически-тѣ и аналитически дѣленія. Синтетическо-то дѣленіе се извожда отъ вещественно-то понятіе, за кое-то се поручава идея-та на предметъ-тѣ, и кое-то, като вещь намѣрено, развива се въ сказуемо-то на положенно-то начало. Тукъ е очевидно, че части-тѣ се тѣрсятъ въ готово-то цѣло, чрезъ опредѣляванье-то на кое-то оправдява се количество-то ѣмъ. — Подобно и аналитическо-то дѣленіе се извличя отъ понятіе-то; но за туй понятіе, поручава